

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Budapesten, a 2018. év december hó 12. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

v é g z é s t:

A szexuális erőszak büntette miatt **H. F.** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év április hó 25. napján kelt 16.B.140/2017/56. számú ítéletét **helybenhagyja.**

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítani rendeli a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárásban felmerült 31.575,- (Harmincegyezer-ötszázhetvenöt) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni az államnak.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék - a különös visszaeső - H. F. vádlott bűnösségét szexuális erőszak büntetében mondta ki, ezért hét év fegyházra és hét év közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította. Kizárta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből, és kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

A törvényszék végzése ellen fellebbeztek:

- az ügyész az enyhe büntetés miatt, annak súlyosítása érdekében
-a vádlott és védője a vádlott bűnösségének megállapítása miatt bizonyítottság hiánya okából történő felmentésért, másodlagosan enyhítésért. A védő írásban benyújtott fellebbezési indokolása már az elsőfokú ítélet megalapozatlanság miatti hatályon kívül helyezését célozta, továbbá bizonyítási indítványt is előterjesztett, nevezetesen igazságügyi grafológiai szakvélemény beszerzését dr. A. T. klinikai és mentálhigiéniai szakpszichológus és grafológus szakértőtől, aki álláspontja szerint a családon belüli és nemi erőszak területének elismert szaktekinély.

A fellebbezési nyilvános ülésen is fenntartott bizonyítási indítványhoz a vádlott is csatlakozott, sőt a másodfokú iratok 5. sorszáma alatt érkezett indítványában a következőket sérelmezte:

- álláspontja szerint az elsőfokú bíróság elfogultan mérlegelte terhére a bizonyítékokat,
- a gyermekkorú sértettre, valamint saját magára nézve tett szakvéleményi megállapításokat támadta,
- álláspontja szerint bírói engedélyes kényszerintézkedése (letartóztatása) jogtalan volt,

- hivatkozott arra, hogy felesége nagyon beteg; emlőrákkal küzd,
- Ő nem úgynevezett szexuális bűncselekmény elkövető, sőt szexuális élete rendben volt, az immár élettársának nevezett, korábban feleségeként feltüntetett személlyel szexuális kapcsolata mindenben rendezett volt,
- kifejtette, hogy a gyermekkorú sértett apja nyilvánvalóan nem mond igazat a cselekményre vonatkozóan, kifejtette azt is, hogy úgy a gyermekkorú sértett, mind apja egyaránt úgynevezett Münchausen szindrómában (mesemondás) szenved, azaz felnagyítják a velük történeteket és nem mondanak igazat, egyebekben pedig az alap – védekezését hangoztatta.

Mindezekre tekintettel elsősorban és kizárólag bebizonyítottság hiánya okából történő felmentésére tett indítványt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában az elsőfokú ügyész által súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposaknak. A fellebbezési nyilvános ülésen nem vett részt.

Úgy az ügyészi mint a védelmi fellebbezések egyaránt alaptalanok.

Az ítélet tábla a Be. 614. § (1) és 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a törvényszék végzését teljes terjedelmében felülbírált abból a szempontból is, hogy az megalapozott-e és a meghozatalához vezető eljárás szabályszerű volt-e vagy sem. Ezeket a kérdéseket igenlően döntötte el; a tényállás megalapozott és a végzés meghozatalához vezető eljárásban nem észlelhető eljárási szabálysértés sem.

A védelmi bizonyítási indítványt - ide értve a vádlottnak a fellebbezési nyilvános ülésen előadott úgynevezett poligráfos vizsgálatra vonatkozót - a másodfokú bíróság elutasította, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság példamutató részletességgel és alaposan lefolytatta a bizonyítási eljárást a grafológus szakértő kompetenciája a jelen ügyben értelmezhetetlen, abban pedig igen hosszú idő óta irányadó az ítélkezési gyakorlat, hogy az úgynevezett igazmondás – vizsgálat (poligráf) alkalmazására a büntetőügy tárgyalási szakában nincs lehetőség. A poligráf a nyomozó hatóságok számára szolgál egyfajta iránytű gyanánt, annak megállapítására, hogy több szóba jöhető elkövető esetén melyik irányában érdemes elmozdulni. Számos büntetőügyben bebizonyítást nyert, hogy ez a bizonyítási eszköz a büntetőeljárás kezdeti szakában a vizsgálatkor, majd pedig a nyomozáskor valóban hasznos lehet, ám a későbbiekben, midőn már megalapozottan gyanúsítható a természetes személy a bűncselekmény elkövetésével ennek jelentősége már közel sem meghatározó, hiszen az ügyeknek ezen fázisában már rendelkezésre állnak olyan a gyanút megalapozó bizonyítékok, amelyek közül a poligráf már nem is bizonyíték, csupán a már említettek szerint eligazító eszköz. Következésképpen a védelmi oldalról indítványozott bizonyítási eszközök egyrészt nem teljesíthetőek, másrészt nem értelmezhetőek a grafológia szakértői jegyzékben nem szerepel, természettudományi alapja nincs, következésképpen az eljárás elhúzásán túl egyéb eredmény elérésére nem alkalmas.

Az elsőfokú bíróság ítélete tehát túlnyomórészt megalapozott, csak kis mértékben nem az, mert a vádlott esetében lehetőség nyílt meg a bizonyításnak nem tekinthető, a Be. 599. § (2) bekezdés b)

pontja szerinti vádlotti kihallgatásra, mégpedig a büntetés-kiszabás szempontjából jelentős körülményekre nézve.

Ugyancsak nem bizonyítás hiszen az iratok tartalmán alapul, hogy a felhívott törvényhely (2) bekezdés a) pontja alapján a kis mértékű megalapozatlanság az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma útján is lehetséges, ami a vádlott büntetett előéletére, illetve folyamatban lévő büntetőeljárásaira vonatkozik.

A hivatkozott törvényhelyek alapján tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következők szerint kiegészítette:

A vádlott házastársa szociális segélyes havi 22.500 Ft ellátással. Egy gyermeke van, egy 26 éves leánya, és egy 6 esztendő unokája, az ő eltartásukról nem gondoskodik.

A vádlottal szemben több büntetőeljárás is folyamatban van .

Az előéleti kéréslapja szerint ugyanis:

- a Nemzeti Nyomozó Iroda előtt 341/2016.BÜ számon a 2015. december 11. napján megvalósítani látszó pénzmosás büntette miatt

- A Budapesti Rendőrfőkapitányság előtt 1548/2016. BÜ számon a 2016. június 25. napján megvalósítani látszó pénzmosás büntette miatt

- a Budapesti VII. Kerületi Rendőrkapitányság előtt 1898/2016. BÜ. számon a 2015. július 17. napján megvalósítani látszó csalás vétsége miatt

- a Budapesti Rendőrfőkapitányság előtt 2177/2017.BÜ számon a 2015. március 3. napján megvalósítani látszó csalás vétsége miatt van ellene büntetőeljárás folyamatban.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges mértékben kellő mélységben lefolytatta lelkiismeretesen, és nem tévedett abban sem, mikor kiküldött bíróként kihallgatta a gyermekkorú sértettet és nem maradt adós a nyomozási bíró előtt tett vallomásának felolvasásával és megfelelő értékelésével.

Kiemelendő, hogy a gyermekkorú sértett apjának F. I.-nak semmilyen érdeke nem fűződött ahhoz, hogy az egyébként vele rokonságban álló vádlottat súlyos beszámítású bűncselekménnyel terhelje. Mindenben életszerű volt az az előadása, hogy a vádlott által előadottakat nevezetesen, hogy a pár percre lévő élelmiszer boltba átugorjanak, több mint fél óra elteltével gyanakvással kétségekkel fogadja és feltámadjon benne a gyermeke iránt érzett atyai aggodalom.

Ezzel kapcsolatban rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy K. M. igazságügyi pszichológus szakértő tévesen vizsgálta a gyermekkorú sértett szavahihetőségét, tekintettel arra, hogy az nem igazságügyi pszichológus kompetenciájába tartozó kérdés mert az a bíróság által megítélendő ténybeliséget sérti, és mint ilyen megokolhatatlan. A bizonyítékok köréből az ez irányú szakértői megállapításokat az ítéletábra tehát kirekesztette. Ennek jogszabályi alapja az igazságügyi szakértői működésről szóló 31/2008 (XII.31.) IRM rendelet 20.§. (4) bekezdésében foglalt tiltó szabály.

Kiemelendő, hogy F. I., a gyermekkorú sértett apja 2014. március 4., november 25. továbbá 2016. július 12., valamint ugyanezen év szeptember 7. napján a nyomozás során valamint a tárgyaláson mindvégig következetes, önellentmondásoktól és egyéb ellentmondástól is mentes terhelő vallomást tett a vádlottra. Miután közte és a vádlott között korábban nem volt konfliktus, sőt kifejezetten barátságos viszony keretében került sor találkozásukra, joggal vetődött fel az a kérdés, hogy milyen jogilag értékelhető érdeke fűződhetett az apának és gyermekének ahhoz, hogy az egyébként súlyos beszámítású, a nemi élet szabadsága elleni bűncselekmény miatt korábban már elítélt vádlottat a vádban leírt cselekménnyel terheljék. Ilyen indokot a vádlott sem tudott megjelölni.

A másodfokú bíróságban sem merült fel semmilyen kétely abban, hogy úgy a gyermekkorú sértett, mind az apa egyaránt igazat vallanak, miután számos - egyéb - ténykörműről egyezően vallott a vádlott és a gyermekkorú sértett is, ennél fogva a másodfokú bíróság meggyőződése is az, hogy az egész történet minden részletében valós, abban sem a gyermek sem az apa részéről meseszöveg nem volt nyomon követhető.

A vádlott csupán a szexualitással kapcsolatos tényeket tagadta, más tekintetben a gyermekkorúéval egyező tartalmú vallomást tett.

Ebből következően a gyermekkorú sértett emlékezete pontos, vallomására tényállás alapítható.

Különösen alátámasztotta a gyermekkorú sértett vallomását az a körülmény, hogy a vádlott és a gyermekkorú sértett távolléte alatt, amikor az apa mobil telefonon kereste a vádlottat, azt nem vette föl, holott kb 5 percnire tartózkodtak a kerttől bevásárlás címén.

Mindebből következik, hogy az elsőfokú bíróság törvényes és helyes mérlegelés alapján állapította meg a vádlott bűnösségét, és vetette el a védekezését, nevezetesen, hogy F. I. ittassága miatt felnagyította a gyermeke által elmondottakat, amik egyébként szerinte meg sem történtek.

A megalapozott tényállásból tehát az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és a bűncselekmény minősítése is megfelelt a törvénynek, tekintettel arra, hogy a jelen esetben nem úgynevezett kettős hatályú büntető törvény alkalmazásáról volt szó, hanem arról, hogy az elkövetési időben ugyanazon törvényen belül enyhébb elbírálást eredményező büntető tényállás alapján kellett megítélni a vádlott cselekvőségét; ezt az elsőfokú bíróság helyesen is tette meg. Így a bűncselekmény valóban a Btk. 197.§ (2) bekezdése szerint minősül.

Ami a bűnösségi körülményeket illeti a másodfokú bíróság a személyiség zavarral kapcsolatba leszögezi, hogy annak kizárólag abban az esetben lehet jelentősége amennyiben eléri a kóros elmeállapot szintjét (Kúria Bkv.56.).

A különös visszaesés és a feltételes szabadság, valamint több büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés nyomatékos súlyosító körülmény.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem tévedett mikor a vádlottal szemben viszonylag súlyos tartamú szabadságvesztést szabott ki és a törvény kötelező rendelkezése alapján annak végrehajtási fokozatát is fegyházban állapította meg. A közügyektől eltiltást pedig mint mellékbüntetés, kellően igazodik a bűncselekmény súlyához és a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességhez.

Ugyanakkor úgy ítélte a másodfokú bíróság, hogy a szexuális erőszak büntette különféle történeti variációi között különbséget kell tenni; annak vannak nagyon súlyos, közepes, és kevésbé súlyos formái. Nyomon követhető volt, hogy a gyermekkorú a jelen esetben nem szenvedett olyan mentális, illetve pszichoszexuális sérülést vagy testi elváltozást, amivel kapcsolatban feltételezni

lehetne, hogy a jövőben komoly következményekkel kell személyiség fejlődésében számítani . Ezért a kiszabott büntetés és mellékbüntetés arányos, annak sem súlyosítására sem pedig enyhítésére nem látott a másodfokú bíróság alapot.

Ebből következően az ítéletábra a törvényszék mindenben helyes indokokon alapuló ítéletét a bűnösség és a büntetés kiszabás és a járulékos kérdés tekintetében egyaránt helybenhagyta a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja és 605. § 81) bekezdése alapján.

A Btk. 982.§ (1) és (2) bekezdését alkalmazva az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítani rendelte a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú bíróság immár jogerős ítélete ellen a Be.615.§ (1) és (2) bekezdése figyelembe vételével nincs helye további fellebbezésnek.

A másodfokú bíróság a vádlott kirendelt védelmével felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be.613.§ (1) bekezdése alapján döntött, tekintettel arra, hogy a felhívott törvényhely (2) bekezdésének alkalmazására nem volt törvényes alap és indok.

Budapest, 2018. év december hó 12. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katona Tibor s.k.
előadó bíró

Dr. Bíró Emese s.k.
bíró

A jelen végzés és a Fővárosi Törvényszék 16.B.140/2017/56. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. december 12.

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző